

Při výjezdu z lesa se před námi objevila vesnice, takže jsme toho využili a na chvíli se schovali pod docela velký zahradní přístřešek. No, na chvíli... Bylo po třetí hodině odpoledne a my jsme téměř všichni okamžitě odpadli. Za zvuků deště bubnujícího do střechy a na alpském čistém vzduchu se spalo náramně dobře.

Před půl pátou se konečně bouřka roztrhala, my jsme zvedli kotvy a pomalu vyjeli vstříc olympijské vesnici. Odhadovali jsme, že nám to bude trvat ještě asi tři hodiny.

Malá část trasy vedla po zrušené železniční trati, což udělalo její profil přijatelnější i pro cyklisty – do prudkých stoupání vlaky nejezdí, snad s výjimkou vysokohorských „zubaček“. V nohách jsme měli 56 kilometrů a zbývalo už jen krásných 19 kilometrů.

O chvíli později jsme po hlavní silnici vyjeli jedno z posledních významnějších stoupání, na jehož vrcholu nás přivítala cedule oznamující vjezd do města Cortina d'Ampezzo! Bylo přibližně čtvrt na osm, náš předchozí odhad byl tedy poměrně přesný, a od kempu nás dělily už jen 4 kilometry se zanedbatelným převýšením.

Když jsem zabočila ze silnice k závoře kempu a zahlédla Kubaise, srdce mi zaplesalo radostí. Zvládli jsme to!

Rychlejší skupina A nám rezervovala místa a postavila stany. Večer proběhl podobně jako předchozí. Povečeřeli jsme z vlastních zásob a osprchovali jsme se. V tomto kempu byla navíc k dispozici i pračka (v ceně ubytování) a sušička (za 1 euro). I když místo *sušička* by se hodil spíš název *ohříváčka*, protože úplně mokré prádlo popravdě moc nevysušila.

Takže někdo pral své svršky a spodky, někdo balil místní servírku. Jelikož jsem nezjistila včas, že v kempu je hospoda, po této etapě jsem se ani neodměnila pivem. Zamířila jsem rovnou do stanu, těšila jsem se do svého spacáku. Letního spacáku, musím dodat.

Při druhé etapě, jež měřila 74 kilometrů, jsme se dostali z výšky 398 metrů až do cortinských 1 200 metrů nad mořem.

A v takové výšce jsem velmi důvěrně poznala, že jsme v Dolomitech. Celou noc jsem kvůli zimě moc nespala, takže jsem zaregistrovala, kdy se Kubais vrátil z hospody do stanu. Na rozdíl ode mě téměř ihned usnul, snad ho nerušilo mé drkotání zubů...

POUČENÍ:

V horách vás může kdykoli překvapit déšť a spát v letním spacáku v tisícimetrové nadmořské výšce také není žádný med.